

FIS SNOW KIDZ AWARD 2012

Dragi bralci, čudeži in pravljice se tudi dogajajo. Vas zanima neverjetna, Hollywoodska zgodba, kako sem postal »Gorjanski delagat« na 48. Kongresu FIS (Mednarodna smučarska zveza) v Južni Koreji?

Na otroškem dnevu v Planici 2010, medtem, ko so učenci rajali na koncertu, sem na stojnici dobil brošuro o FIS SNOW KIDZ AWARD. FIS je 2008 ugotovila, da so zimski športi za otroke postali dragi. Leta 2010 na kongresu v turški Antalyi so začeli v bienalnem ciklusu nagrajevati projekte, programe in prireditve, ki omogočajo otrokom čim cenejše in zgodnje vključevanje v zimske športe. Poglobil sem se v spletno stran FIS, preučil vse nagrajene projekte leta 2010 in ugotovil, da je Šolski poključski maraton (ŠPM) idealna prireditev za kandidaturo. Jeseni 2011 sem se odločil, bolj v šali kot zares, da bom šel po nagrado v Južno Korejo na 48. kongres, od 26. 5. do 2. 6. 2012. Do roka, 15. februarja 2012, je Smučarska zveza Slovenije (SZS), g. Tomi Trbovc, prijavila 15. ŠPM 2011 in 16. ŠPM 2012. 13. 5. 2012, le nekaj dni pred kongresom sem nad kandidaturo že obupal, saj ni bilo nobene informacije o izbranih projektih. Naslednji dan pa je elektronska pošta iz Švice povzročila eksplozijo navdušenja in organizacijske težave z mojim odhodom v Južno Korejo. Z vrtoglavo hitrostjo so si sledili dogodki, odobritev dopusta na OŠ Gorje, dogovori s SZS, Zavodom za šport RS Planica, z g. Urošem Vidmajerjem, nakup potnega lista in že 17. 5. je bila letalska karta v žepu.

Devet dnevna pot v Južno Korejo je potekala preko Brnika, Moskve, Pekinga do Seoulskega letališča Incheon in je trajala 13 ur leta. V premeru 50 km okoli Seoula živi več kot 20 milijonov ljudi. Bival sem v lepem hostlu, 50 m od metroja, za neverjetnih 6 eur na noč, vključen je bil še zajtrk!!! Tri dni sem si ogledoval Seoul, brez načrta. Zanimivim dogodkom sem se kar prepustil in »plaval« s tokom velemestnega mravljišča.

Ponedeljek, 28. 5., je bil velik praznik, dan posvečen Budi. Pomotoma sem zašel v otroški zabaviščni park, kjer so bile množice družin z otroci. Spalno-počivalni kotiček, kar na tleh, je bil poln spečih družin in otrok. Bojevitost iz Korejske vojne (1950-1953) prenašajo na otroke, ponosni očetje v parku omogočijo svojim sinovom vožnjo z mini tankom!?!? Seveda sem se za 4 eur peljal en krog. Ogledal sem si še neverjetne skulpture iz odpadnega železa, se pogovoril z mojo najmlajšo korejsko znanko in mladim parom, ki je celo znal angleško. Razočaran sem bil nad neznanjem angleščine tudi mlajših generacij. Bravo slovenske učiteljice angleščine. Primerjali smo naši državi. Ali ste res dvomilijonska država, sta zmajevala z glavama? Poznala sta Tita, slovensko nogometno ekipo iz SP 2002 in Zlatka Zahoviča. Na postaji podzemne železnice so me šokirali brezdomeci, bilo jih je precej, ki iz kartona naredijo domovanje in izgledajo srhljivo, kot bi ležali v krsti.

V torek, 29. 6., sem se poklonil prvi olimpijski veslaški medalji na progi Misari. Na OI 1988 sta bron v dvojcu brez krmarja osvojila prijatelja Sadik Mujkič in Bojan Prešeren. Oblačila vrtnaric, ki so urejale park, so bila strašljiva in so jih popolnoma zakrivala. Blizu proge je veliko zapuščenih rastlinjakov in ogromno smeti. Na policijski postaji sta policaja med delovnim časom urejala vrt ob stavbi. V blokovskem naselju, bloki so na fasadi oštevilčeni, sem obiskal osnovno šolo, kjer so na peščenem igrišču med uro športne vzgoje igrali nam znano igro, Med štirimi ognji. Igrišče označijo kar z vodo iz posode v obliki čajnika. Otroci so bili zelo kričavi, moja višina in drugačnost je povzročila, da so me že po nekaj minutah kar vlekli na vse strani. Hitro sem jim pobegnil pred vhod kraljeve palače na drugem koncu mesta. Ostal sem le pri ogledu vhoda, ker je bil ravno ta dan veličasten objekt zaprt. Odprt in pravljичno okrašen, zaradi praznika, pa je bil Budov tempelj Jogyesa. Ogled verskega obreda me je kar pomiril po velemestnem vrvežu. Sledil je kratek ogled neke druge religije, nogometnega stadiona, ki je gostil tekme SP 2002. Zvečer pa sem se z metrojem odpeljal v obmorsko luko Incheon in si ogledal festival lokalne glasbe. S kakšnim neverjetnim navdušenjem so gledalci ploskali pevcem. Do doma sem se z metrojem ustavil na 43 postajah, najdaljša Seulska proga

pa šteje neverjetnih 61 postaj. Kako so, predvsem mladi Korejci »priklopljeni« na elektroniko je bilo v metroju najbolj vidno. Ali tudi slovensko mladino čaka tovrstna huda odvisnost? Mobiteli, pametni telefoni, dlančniki, mini prenosni računalniki, slušalke, izjemna gibljivost in spretnost s palcem pri pisanju sporočil, igrice, informacije, filmi, glasba... Ali sploh še znajo živeti brez elektronike in seveda brez nakupovanja, ki je druga največja značilnost, ki sem jo opazil. V podzemnem nakupovalnem središču je iz vseh smeri kar mrgolelo ljudi.

V sredo, 30. 5., sem se z vlakom odpravil do mesteca Sabuk in bližnjega Kangwonland hotela, skoraj 4 ure vožnje jugo-vzhodno od Seoula. Vozovnica je stala skromnih 9 eur. Sprevodnik se vsakič, ko vstopi in izstopi iz vagona prikloni potnikom. Vozovnic ne luknja. Domačini pač niso vzgojeni za goljufije. Pregleda le, če so zasedeni prostori prodanih vozovnic. Sedeti je nujno le na svojem mestu. Med vožnjo sem opazoval okolico in opazil, da se izplača ukvarjati s kmetijstvom. Zemljišča so vzorno obdelana, vsak košček zemlje zapolnijo z riževim poljem. V avli pravljirnega hotela s petimi zvezdicami mi je šlo kar na jok, ko sem v družbi ostalih sedmih finalistov videl pano našega ŠPM. V avli so potekale predstavitve kandidatov za svetovna prvenstva v alpskem in nordijskem smučanju. Kandidat za nordijski del 2017 je bila tudi Planica, ki pa je v finalnem izboru izgubila proti finskemu Lahtiju. Znašel sem se v svetu ljudi, ki smo jih ali jih gledamo po televiziji. Nastale so slike s Francijem Petkom, Petro Majdič, Walterjem Hoferjem in Marcom Girardellijem. Priprava na svečano večerjo ob 19.00 je terjala trdo delo ekipe približno 100 ljudi. Lokalni kamnosek, je pred vhodom v dvorano za 800 udeležencev kongresa iz 80 svetovnih držav, izklesal dobrodošlico iz ledu. Pogrinjek, z množico pribora in obilico rož, je moral biti popoln. Naš g. Janez Kocjančič je sedel desno od g. Gian-Franca Kasperja, predsednika FIS. Za uvod v večerjo so nas ogreli umetniki z znamenitim muziklom Nanta. Delo v kuhinji je po videnem lahko tudi umetnost. Hrana na večerji je bila skromna, prireditvi primerna, kolcalo se nam je po odlični slovenski hrani. Azijska hrana mi pač ne leži in vse dni sem bil bolj lačen kot sit. Vrhunec svečane večerje pa je bila razglasitev najboljših treh projektov FIS SNOW KIDZ AWARD 2012. 1. mesto skupaj Nemčija in Češka, 3. Slovenija s ŠPM. Pravljirno, neverjetno... Trud poplačan. Iskrena hvala vsem, ki so pomagali pri organizaciji ŠPM. Slogan gorjanskega župana, g. Petra Torkarja, »Stopimo skupaj« je obrodil sadove na najvišjem možnem, svetovnem nivoju. Slovenci in Gorjanci znamo stopiti skupaj. Sodelavcev je ogromno, napisal sem kar 83 razglednic. Slika z navdušenim g. Janezom Kocijančičem in priznanjem, ter veselje slovenskega omizja bom vedno nosil v srcu. Največje priznanje pa mi je izrekel g. Vedran Pavlek, vodja najboljše prireditve v svetovnem smučarskem pokalu na zagrebškem Sljemeni, Snow Queen Trophy, ko je v baru osebno stopil do mene in mi izrekel iskrene čestitke. Tudi slika z Mikom Kojonkoskim se ne zgodi vsak dan.

V četrtek, 31. 5., sem se z ostalimi udeleženci udeležil izleta na olimpijska prizorišča zimskih iger 2018 v PyeonChang-u. Občudovali smo kompleks Alpensia, smučarske skakalnice, prizorišča za smučarski tek in biatlon, kjer sem pomislil, da bi lahko mladi gorjanski tekači in biatlonci iz ŠD Gorje tu tudi nastopili na igrah. V bližnjem smučarskem središču Yong Pyong sem se priklonil edini zmagi Mitje Kunca v svetovnem pokalu. Poslovil sem se od slovenske delegacije in pravljirnega hotela, ter po štirih urah vožnje z vlakom pripotoval domov v Seoul.

V petek, 1. 6. sem si dopoldan ogledal DMZ, demilitarizirano cono, popoldan pa Panmunjon. Drugače povedano, najbolj zastraženo mejo na svetu, ki obstaja že 50 let od konca Korejske vojne, med najbolj skreganimi sosedskimi državami, Severno in Južno Korejo. Odnosi Slovenija-Hrvaška so v primerjavi z videnim izredno prijateljski. Seveda imajo prste vmes različne bližnje velesile z različnimi družbenimi sistemi. Kaj vse ustvari človek iz sovraštva, neverjetno. Nikoli uporabljena, popolnoma nova, zadnja železniška postaja Dorasan iz smeri Južne Koreje proti Severni. Kilometri ograje z bodočo žico. Ameriški vojaki in enote Združenih narodov, bližnja minska polja, štirje severno korejski podzemni tuneli za invazijo na južno sosedo... V tunelu sem hodil v predklonu in s precejšnjimi bolečinami v hrbtu, majhni domačini pa v pokončni hoji. Med vožnjo smo videli tudi najvišja stolpa

na svetu z zastavama obeh držav. Do te višine so prišli tako, da so čez noč zgradili višji stolp od sosedu. In tako izmenično do rekordnih višin. Tudi lažno mesto na severno korejski strani je bilo vidno. V Panmunjonu smo lahko vstopili v znamenito modro barakarsko stavbo, kjer potekajo pogovori med sprtima stranema. Meja poteka na polovici stavbe in na polovici pogajalske mize. Tako sem za 5 metrov stopil tudi na Severno Korejsko ozemlje.

V soboto, 2. 6., sem se s hitrim vlakom KTX odpeljal iz Seoula do Busana, drugega največjega mesta na jugu države. Razdaljo 441 km prevozi v neverjetnem času 2 uri in 13 minut. Povprečje višje kot 200 km/h!!! Srečanje z enakim vlakom iz nasprotne strani povzroči zračni pok in kljub 15 vagonom traja le kakšno sekundo ali dve. Na najlepši Busanski plaži, Haeundae beach, so se otroci vozili s snežnim bobom in snežno desko po klancu iz mivke. Kakšna izjemna gneča je v polni sezoni sem videl le na sliki. Na plaži je potekal festival izjemnih peščenih umetnin, zraven pa so bili manjši kupčki peska, kjer so starši svoje otroke učili osnovnih spretnosti. Ogledal sem si tudi futuristično stavbo zasedanja APEC(Asia-Pacific Economic Cooperation) iz leta 2005 in bližnjo mojstrovino, most Gwangan. Ogledate si lahko tudi obrok kosila, ki so ga jedli George Bush in drugi voditelji. Vreden ogleda je bil tudi ogromen, Budin tempelj, bistveno večji kot v Seoulu in enako okinčan zaradi nedavnega praznika. Za konec pa še ogled tradicionalne tržnice Jagalchi s pestro ponudbo. Ribe vseh vrst, predvsem pa ogromno česna. Slikal sem celo mini tovornjak česna.

Pot domov je potekala z drugega Seoulskega letališča Gimpo, preko Pekinga in Frankfurta na domači Brnik. Zaradi peščene in deževne nevihte smo na odhodu iz Pekinga zamujali 3 ure. Tako sem v Frankfurtu zamudil letalo in moral ostati še dan dlje. Krivec, Air China, je vzorno poskrbel za vse, namestitev v hotelu, prevoz iz in na letališče in posredno tudi za prijetno slovensko družbo. Spoznal sem tri slovenske popotnike in pogovor je trajal pozno v noč. Več slik in video posnetkov si lahko ogledate na spletni strani OŠ Gorje.

Iskrena hvala OŠ Gorje, ravnatelju g. Milanu Rejcu, pomočnici ravnatelja ge. Mojci Brejci, kolegici športni pedagoginji, ge. Maji Prešeren Kristan, kolegom učiteljem in drugim delavcem OŠ Gorje, Zavodu za šport RS Planica na čelu z g. Gabrijelom Grosom in g. Urošem Vidmajerjem, Smučarski zvezi Slovenije, g. Tomi Trbovc, Občini Gorje, g. Petru Torkarju z znamenitim uspešnim sloganom »Stopimo skupaj«, podžupanji ge. Danijeli Mandeljc, Športnemu centru Pokljuka, g. Borutu Farčniku in g. Branetu Gomilarju, Športnemu društvu Gorje, ge. Zdenki Mandeljc in g. Janezu Petkošu, g. Janezu Peterlinu, ter še mnogim drugim, brez katerih ŠPM in nagrade FIS ne bi bilo. Dokazali smo, da znamo »Stopiti skupaj«. Iskrena hvala predvsem moji družini, ženi Metki in otrokoma Nini in Mateju, da me prenašajo ob vsem delu, ki je potrebno za izpeljavo ŠPM.

Še naprej bomo na Pokljuki razvajali otroke z zimskimi športi, morda pa je prišel čas, da v bližnji prihodnosti »Stopimo skupaj« in organiziramo Šolsko svetovno prvenstvo v alpskem smučanju in smučarskih tekih, ISF SKI, v Gorjah in na Bledu.

Zgornje Gorje, 14. 6. 2012

Zapisal: Nenad Pilipovič